

цытъ си, трѣбаше да ся съобрази съ владѣющаѣхъ религіѣхъ, за да ся распространи по-скоро и по-здро. Въ Римъ обаче празнували на 24 и собственно на 25 Двѣмврія праздниѣтъ nataus solis invicti, рожденыйтъ день на побѣждающето слънце (относно съ зимното слънце-стояніе, слѣдъ което деньгъ, сирѣчь власта на слънцето, всякога зема да расте) т. е. рожденыйтъ день на изново пакъ къмъ земѣтъ обращаемоѣ слънце.

И отколѣшнитъ Персіѣи прѣзъ тѣзи дни празнували свойтъ на слънцето праздникъ Мѣра. И така христѣанството промѣнило този рожденыйтъ день на слънцето въ день на Христовото рожденіе, както промѣнило и сѣботѣтъ въ почитаемыйтъ отъ Римленыйтъ день, за паmegъ на слънцето, слънчевый (недѣльѣ). Светый Августинъ ся показва даже малко утѣшенъ отъ туй сліяніе на служеніето на Слънцето съ Христѣанството; защото го виждамы да гади развращенытъ на негово врѣме христѣяны: «Вы почитате Слънцето (а не Христа) въ Слънчевыйтъ день (въ Недѣльѣтъ).»

И Кирилъ Іерусалимскый отъ това ся вижда принуденъ да искаже въ едно отъ словата си слѣдующыѣ думы: «Да онѣмѣ всяка ересь, която приима всякаквы създатели и господари на свѣта; да онѣмѣ всякой хулителенъ языкъ противу Христа, Сына Божѣя; да онѣмѣѣтъ онѣзи конто наричатъ Христа Слънце. Защото той е създателъ на Слънцето, а не онуй заходящето Слънце.»

Отъ тука може нѣкой да заключава, че новопросвѣтитѣ христѣяни сѣ земаѣли Христа като символъ, като олицетвореніе на Слънцето. А до колко дълбоко е было вкоренено въ вѣрованѣята на народа служеніето на Слънцето и особенно неговото сношеніе съ праздниѣтъ на Рождество Христово, доказателство е и това че Папа Львъ великый (умрѣлъ 461) въ вторѣтъ си проповѣдь на Рождество Христово былъ принуденъ да каже: «Смъртно е да ся вѣрва че деньтъ на христѣанскый праздникъ трѣба да ся почита не като праздникъ на рожденіето на Христа, а като праздникъ на рожденіето на Ново Слънце.»

Но светый Амвросій сѣди за това съвсѣмъ по-кратко и казува: «И право по нѣкъдѣ челоуѣцитѣ наричатъ светыйтъ този на рожденіето Господне день «Ново Слън-